

บทเรียนการดำเนินชีวิตของผู้สูงวัย ตอนที่ ๑ ความเป็นมา (ประสบการณ์ชีวิตของ ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

ผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะเขียนบทความนี้เพื่อประโยชน์ให้กับท่านผู้สนใจได้ทำการศึกษา

และใช้เป็นบทเรียนเพื่อนำไปดัดแปลงเพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตของท่านให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายของแต่ละท่าน เรื่องที่เขียนนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงทั้งหมด มิได้มีการปรุงแต่งขึ้นเกี่ยวกับการแต่งนิยาย หรือการทำละครหรือภาพยนตร์

ขณะนี้ผู้เขียนมีอายุ ๖๓ ย่าง ๖๔ ปี มีประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต ผ่านร้อนผ่านหนาวมาแล้วกว่า ๖๓ ปี ได้พบทั้งความสุข ความเสียใจ และความผิดหวัง เป็นชีวิตที่มีคุณค่าคู่กับการเกิดมาเป็นมนุษย์ เคยวางเป้าหมายไว้ว่าเมื่ออายุ ๖๐ ปี จะสามารถทำตัวให้เป็นอิสระจากภาระต่างๆ เพื่อใช้เวลาที่เหลืออยู่ของชีวิตพักผ่อนหาความสุขจากธรรมชาติ ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆที่เป็นธรรมชาติ

แผนการไม่เป็นอย่างที่คิด โดยเฉพาะการตัดสินใจที่ผิดพลาดเมื่ออายุ ๕๔ ย่าง ๖๐ ปี ทำให้ไม่สามารถทำให้ตัวเองเป็นอิสระจากภาระด้านเศรษฐกิจได้ จากการเป็นผู้บริหารในบริษัทที่มั่นคง มีรายได้ประจำ กลายมาเป็นผู้ไม่มีรายได้ประจำ ทำงานให้สังคม ต้องศึกษาเรียนรู้สิ่งใหม่ๆและเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต เป้าหมายข้ามา ๔ ปี แทนที่จะได้เป็นอิสระจากการทำงานประจำเพื่อหาเงินเลี้ยงชีพ ใช้ชีวิตบั้นปลายกับการพักผ่อนและท่องเที่ยวไปตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ อย่างไรก็ตามจากจุดหักเหนี้ ทำให้ได้เรียนรู้ชีวิตไปอีกอย่างหนึ่ง และได้เริ่มตั้งเป้าหมายใหม่ เป้าหมายนี้เป็นเป้าหมายในการทำเพื่อคนในอนาคต เป้าหมายนี้จะไม่เห็นความสำเร็จในชีวิตของผู้เขียนเป็นเพียงการจุดประกายสร้างเวทีปูพื้นฐาน ให้กับสังคมไทย

ผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะเขียนบทความนี้เพื่อประโยชน์ให้กับท่านผู้สนใจได้ทำการศึกษา

และใช้เป็นบทเรียนเพื่อนำไปดัดแปลงใช้ในการดำเนินชีวิตของท่านให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายของแต่ละท่าน เรื่องที่เขียนนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงทั้งหมด มิได้มีการปรุงแต่งขึ้นเกี่ยวกับการแต่งนิยาย หรือการทำละครหรือภาพยนตร์

ย้อนอดีต

ผู้เขียนเกิดในราชสกุลชมพูนุท สืบเชื้อสายมาจาก พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่สาม ครอบครัวมีฐานะยากจนมาตั้งแต่สมัยท่านปู่ หม่อมเจ้าชนม์เจริญ ชมพูนุท ท่านปู่สูญเสียพระราชบิดา พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าชมพูนุท กรมขุนเจริญผลพูลสวัสดิ์ พระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่มีพระชนมายุได้ ๑ ปี พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงทรงรับ ท่านปู่ เข้ามาอยู่ในพระบรมมหาราชวัง เนื่องจากท่านปู่เป็นเจ้านายในรัชกาลเดียว (รัชกาลที่ ๓) กับพระวิมาดาเธอ กรมพระสุทธาสินีนาถ (พระอรรคชายาในขณะนั้น) เป็นผู้ปกครองท่านปู่ พระวิมาดาได้โปรดให้ท่านปู่เสด็จออกมาประทับอยู่นอกพระบรมมหาราชวัง เพื่อทรงศึกษาในโรงเรียนกฎหมายจนจบหลักสูตร ต่อมาได้ทรงผนวชเป็นสามเณร จนกระทั่งมีพระชนม์ครบจึงทรงผนวช หลังจากทรงลาสิกขาบทแล้ว พระวิมาดาโปรดให้ไปประทับอยู่ที่วังลดาวัลย์ โดยประทานให้สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมหลวงลพบุรีราเมศวร พระโอรสเป็นผู้ทรงอุปการะ และโปรดให้รับราชการในกระทรวงมหาดไทย คุณปู่ได้สมรสกับคุณย่าเขียน บุญมานพ ธิดาคนโตของพระยาสัตยพรตสุนันท์ ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ มีโอรส ธิดา รวม ๑๒ คน

ท่านปู่ มีเงินเดือนน้อยไม่พอเพียงกับการส่งเสีย โอรส ธิดา คุณย่าเป็นลูกของคนรวย แต่ท่านเสียเมื่อผู้เขียนยังไม่เกิด

คุณพ่อเล่าให้ฟังว่าเมื่อคุณพ่อเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คุณพ่อไม่มีเงินซื้อข้าวกลางวัน ต้องแอบเข้าห้องน้ำเพื่อไม่ให้เพื่อนรู้ ดื่มน้ำประปาแทนข้าวกลางวัน คุณพ่อรับราชการอยู่กระทรวงสทรณ ต่อมาอยู่กระทรวงสทรณและเปลี่ยนมาเป็นกระทรวงพัฒนาการ หลังจากนั้นกระทรวงพัฒนาการก็ถูกยุบ และหน่วยงานของคุณพ่อก็ย้ายไปรวมอยู่ที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันพฤหัสบดีที่ 03 พฤศจิกายน 2022 เวลา 17:59 น. -

ผู้เขียนเกิดในช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่สอง เกิดที่โรงพยาบาลศิริราช และอาศัยอยู่ที่โรงแรมเวียงใต้ในปัจจุบัน (สมัยก่อนเป็นสมบัติของคุณตาคุณยายให้หลานรวมทั้งคุณพ่อของผู้เขียน แต่ผู้รับมรดกส่วนมากต้องการแยกออกไปมีบ้านช่องของตัวเอง จึงตกลงขายและแบ่งเงินที่ได้จากการขายคุณพ่อเล่าว่าได้ส่วนแบ่งเพียงนิดเดียวไม่สามารถนำไปทำอะไรได้ ผู้เขียนไม่ได้ตื๋มน้ำนมจากคุณแม่ และก็ไม่ได้ตื๋มน้ำนมที่ทำจากวัว เนื่องจากช่วงเด็กคุณพ่อรับราชการอยู่ต่างจังหวัด นมกระป๋องราคาแพงและหาซื้อยาก ผู้เขียนจึงต้องตื๋มน้ำข้าวแทนนม

ผู้เขียนเป็นลูกชายคนโตของคุณพ่อ หม่อมราชวงศ์ มนัสปรีดี ชมพูนุท และคุณแม่ นางสุจิตรา ชมพูนุท ณ.อยุธยา เดิมคุณแม่ทำงานมีรายได้ แต่เมื่อผู้เขียนเกิดคุณแม่ได้ลาออกจากงานและหันมาเลี้ยงดูผู้เขียนและน้องๆอีก ๓ คนรวมเป็น ๔ คน คุณพ่อคุณแม่ของผู้เขียนเป็นบุพการีที่ประเสริฐสุดท่านให้ความรักและเลี้ยงดูลูกๆมาอย่างดี ท่านเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์ และมีจิตใจโอบอ้อมอารีย์ เป็นที่รักของลูกน้อง ผู้คนรอบข้าง ท่านสอนให้ลูกทุกคนเป็นคนดี ท่านต้องอดทนและทำงานหนักเพื่อให้ลูกทุกคนอยู่อย่างสบาย ท่านทั้งสองได้จากผู้เขียนไปนานแล้ว เสียายที่ผู้เขียนไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ท่านในช่วงที่ท่านมีชีวิตอยู่ดีเท่าที่ควร มานึกได้ก็เมื่อท่านจากไปแล้วไม่มีโอกาสที่จะแก้ตัว เวลาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ไม่สามารถย้อนเวลากลับมาได้

(โปรดติดตามตอนต่อไปในเร็วๆนี้)

ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๖

เขียนใน [GotoKnow](#)

โดย [ชาญโชติ](#)

ใน [บทความของ ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท](#) คำสำคัญ (Tags): [บทเรียนของผู้สูงวัย](#) [เพื่อการเรียนรู้](#) [ย้อนอดีต ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท](#) [ราชสกุลชมพูนุท](#) [ผู้สูงวัย](#) [ประสบการณ์ชีวิต](#) [ชีวิตการศึกษ](#) [ชีวิตการทำงาน](#)

หมายเลขบันทึก: 540979

เขียนเมื่อ 30 มิถุนายน 2013 18:48 น. (

9 ปีที่แล้ว

)แก้ไขเมื่อ 7 เมษายน 2015 21:21 น. (

7 ปีที่แล้ว

)

สัญญาอนุญาต: ครีเอทีฟคอมมอนส์แบบ แสดงที่มา-ไม่ใช้เพื่อการค้า-ไม่ดัดแปลง

[จำนวนที่อ่าน](#)